Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 19. septembra 2019*

„Damping – Uvoz nekaterega pribora (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanega ali nedokončanega, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana – Uvedba dokončnih protidampinških dajatev – Normalna vrednost – Prilagoditve – Očitna napaka pri presoji – Obveznost obrazložitve“

V zadevi T-228/17,

Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd, s sedežem v Wenzhouu (Kitajska), ki jo zastopa S. Hirsbrunner, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo T. Maxian Rusche, N. Kuplewatzky in E. Schmidt, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Sveta Evropske unije, ki ga zastopata B. Driessen in H. Marcos Fraile, agenta,

intervenient,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2017/141 z dne 26. januarja 2017 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterega pribora (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanega ali nedokončanega, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL 2017, L 22, str. 14),

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (poročevalec), sodnik, in I. Reine, sodnica,

sodni tajnik: F. Oller, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 22. januarja 2019

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

I. Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, družba Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd, je družba s sedežem na Kitajskem, ki proizvaja in v Evropsko unijo izvaža pribor (fitinge) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla (v nadaljevanju: pribor (fitingi)).

2 Evropska komisija je na podlagi pritožbe, ki jo je 14. septembra 2015 vložil Obrambni odbor industrije fitingov iz nerjavnega jekla za soležno varjenje Evropske unije, 29. oktobra 2015 objavila Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz nekaterih priborov (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanih ali nedokončanih, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL 2015, C 357, str. 5) v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 1225/2009 z dne 30. novembra 2009 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske skupnosti (UL 2009, L 343, str. 1, in popravek v UL 2010, L 7, str. 22) (nadomeščena z Uredbo (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL 2016, L 176, str. 21)). Spomniti je treba, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso na splošno šteje, da se postopkovna pravila uporabljajo na dan začetka njihove veljavnosti (glej sodbo z dne 11. decembra 2012, Komisija/Španija, C-610/10, EU:C:2012:781, točka 45 in navedena sodna praksa). Nasprotno pa je treba materialnopravna pravila razlagati tako, da se na položaje, ki so nastali pred začetkom njihove veljavnosti, nanašajo samo, če iz njihovega besedila, ciljev ali sistematike jasno izhaja, da jim je treba pripisati tak učinek (sodbi z dne 12. novembra 1981, Meridionale Industria Salumi in drugi, od 212/80 do 217/80, EU:C:1981:270, točka 9, ter z dne 11. decembra 2008, Komisija/Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, točka 44). Tako se je treba v nadaljevanju za materialnopravna pravila sklicevati na Uredbo št. 1225/2009, za postopkovna pravila pa na Uredbo št. 1225/2009 ali Uredbo 2016/1036, odvisno od datuma zaključka zadevnega postopka.

3 Preiskava dampinga in škode se je nanašala na obdobje od 1. oktobra 2014 do 30. septembra 2015 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev gibanj, pomembnih za oceno škode, je zajela obdobje od 1. januarja 2012 do 30. septembra 2015 (v nadaljevanju: obravnavano obdobje).

4 V postopku pred Komisijo je nekatere kitajske proizvajalce pribora (fitingov) zastopala kitajska gospodarska zbornica uvoznikov in izvoznikov kovin, rud in kemikalij (v nadaljevanju: CCCMC).

5 Preverjanje je bilo opravljeno v prostorih tožeče stranke v skladu s členom 16 Uredbe št. 1225/2009 (nadomeščen s členom 16 Uredbe 2016/1036).

6 Tožeča stranka ni vložila zahteve za odobritev tržnogospodarske obravnave na podlagi člena 2(7)(b) Uredbe št. 1225/2009 (nadomeščen s členom 2(7)(b) Uredbe 2016/1036).

7 CCCMC je 25. julija 2016 predložila pripombe na začasno razkritje. Od Komisije je zahtevala, naj razkrije vse informacije, ki jih je imela na voljo o industriji Unije v fazi začasnega razkritja.

8 Komisija je 27. oktobra 2016 izdala dokončno razkritje in določila rok 16. november 2016 za predložitev pripomb. V tem razkritju je Komisija sporočila, da bo kot primerljivo državo za določitev normalne vrednosti proizvajalcev izvoznikov iz Ljudske republike Kitajske uporabila Tajvan.

9 CCCMC je 16. novembra 2016 predložila pripombe na dokončno razkritje. Tožeča stranka je trdila, da je rok, določen za predložitev pripomb, prekratek glede na pomen nekaterih podatkov, ki so bili prvič sporočeni v dokončnem razkritju. CCCMC je zahtevala zaslišanje pred Komisijo. Komisija je predlagala datum za organizacijo zaslišanja, za katerega je CCCMC menila, da je preblizu glede na formalnosti, potrebne za prihod zadevnih oseb v Bruselj (Belgija), tako da zaslišanje ni bilo opravljeno.

10 Komisija je 25. novembra 2016 na podlagi pripomb nekaterih strank v postopku izdala revidirano dokončno razkritje, ki je vsebovalo podatke in dodatne informacije ter v katerem je bil določen rok 29. november 2016 za predložitev pripomb. CCCMC je zaprosila za podaljšanje tega roka. Ker je bila ta prošnja zavrnjena, je CCCMC predložila pripombe v za to določenem roku.

11 Komisija je 26. januarja 2017 sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2017/141 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterega pribora (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanega ali nedokončanega, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL 2017, L 22, str. 14, v nadaljevanju: izpodbijana uredba).

12 V skladu s členom 1 izpodbijane uredbe znaša stopnja protidampinške dajatve za tožečo stranko 48,9 %.

II. Postopek in predlogi strank

13 Tožeča stranka je 19. aprila 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

14 Glede na predloga tožeče stranke z dne 27. aprila in 13. oktobra 2017 so bili na podlagi člena 66 Poslovnika Splošnega sodišča v tej sodbi izpuščeni imena nekaterih proizvajalcev, ki so sodelovali v zadevnem postopku pred Komisijo, in omemba dokaza, ki ga je predložila tožeča stranka.

15 Svet Evropske Unije je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. junija 2017 vložil predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom Komisije, in to zgolj v zvezi s petim tožbenim razlogom tožeče stranke.

16 Splošno sodišče je s sklepom z dne 27. julija 2017 dovolilo intervencijo Sveta.

17 Splošno sodišče (četrti senat) je na predlog sodnika poročevalca 6. novembra 2018 odločilo, da opravi ustni del postopka in da v okviru ukrepa procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika tožečo stranko pozove k predložitvi dokazov glede tega, da jo je pred Komisijo zastopala CCCMC. Tožeča stranka se je odzvala na zahtevo Splošnega sodišča v za to določenem roku.

18 V odgovor na trditve in dokaze, ki jih je tožeča stranka predložila v odgovor na ukrep procesnega vodstva, naveden v točki 17 zgoraj, je Komisija na obravnavi predstavila dokaze, s katerimi želi dokazati, da tožeče stranke pred Komisijo ni zastopala CCCMC.

19 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano uredbo razglasi za nično v delu, v katerem se nanaša nanjo;

– plačilo stroškov naloži Komisiji in Svetu.

20 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

21 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– plačilo stroškov naloži tožeči stranki.

III. Pravo

22 Komisija je v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi izjavila, da se odreka prvemu tožbenemu predlogu, da naj se tožba zavrže kot nedopustna, kar je treba vzeti na znanje.

23 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja pet tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog se nanaša na to, da je Komisija pri ugotavljanju medsebojne zamenljivosti storila očitno napako pri presoji, da ni bila nepristranska pri presoji dokaza, da je tožeči stranki naložila pretirano dokazno breme, da je kršila pravico tožeče stranke do izjave in da je bila njena obrazložitev nezadostna. Drugi tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in nezadostno obrazložitev v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti. Tretji tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji in zlorabo pooblastil pri določitvi obravnavanega obdobja. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev načel dobrega upravljanja in preglednosti ter pravice do obrambe. Peti tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji pri uporabi obravnave, rezervirane za države brez tržnega gospodarstva. Za zagotovitev skladnosti bo Splošno sodišče peti razlog analiziralo pred drugim. Vprašanje zakonitosti tega, da je Komisija uporabila metodo za izračun normalne vrednosti, rezervirano za države brez tržnega gospodarstva, je namreč treba obravnavati v okviru drugega tožbenega razloga, povezanega s tem, da Komisija za izračun navedene normalne vrednosti ni želela uporabiti podatkov s kitajskega trga.

A. Vsebinska presoja

1. Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji, pristranskost pri presoji dokaza, pretirano dokazno breme, naloženo tožeči stranki, kršitev pravice tožeče stranke do izjave in nezadostnost obrazložitve v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti pribora (fitingov), proizvedenih v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN

24 V okviru tega tožbenega razloga je treba najprej preučiti drugi očitek, ki se nanaša na kršitev pravice tožeče stranke do izjave, nato skupaj prvi, tretji in četrti očitek, ki se nanašajo na očitno napako pri presoji, pristranskost pri presoji dokaza in pretirano dokazno breme, naloženo tožeči stranki, in nazadnje peti očitek, ki se nanaša na nezadostnost obrazložitve.

a) Predmet spora

25 Iz točke 47 obrazložitve izpodbijane uredbe je razvidno, da se je zadevna preiskava nanašala na „pribor (fiting[e]) za varjenje cevi iz različnih vrst avstenitnega nerjavnega jekla, ki ustreza tipom AISI 304, 304L, 316, 316L, 316Ti, 321 in 321H ter njihovim ekvivalentom v drugih normativih, z največjim zunanjim premerom do vključno 406,4 mm in debelino stene 16 mm ali manj, s hrapavostjo najmanj 0,8 mikrometra, brez prirobnice, dokončan ali nedokončan, s poreklom iz [Kitajske] in Tajvana“ ter da „[je i]zdelek […] uvrščen pod oznaki KN ex 7307 23 10 in ex 7307 23 90“. Iz točke 48 obrazložitve izpodbijane uredbe je razvidno, da „[se z]adevni izdelek […] izdeluje predvsem z rezanjem in oblikovanjem cevi“, da „[se u]porablja […] za spajanje cevi iz nerjavnega jekla“ ter da „obstaja v različnih oblikah, kot so kolena, T-kosi, redukcije in kapice“.

26 Trditve tožeče stranke v okviru prvega tožbenega razloga je mogoče razdeliti na pet očitkov. Prvi očitek se nanaša na očitno napako pri presoji, ki naj bi jo Komisija storila s tem, da je štela, da je pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI, medsebojno zamenljiv s tistim, proizvedenim v skladu s standardom EN/DIN. Drugi očitek se nanaša na to, da naj bi Komisija kršila pravice tožeče stranke do obrambe v zvezi s pripombami, ki naj bi jih zadnja želela vložiti med protidampinškim postopkom glede vprašanja medsebojne zamenljivosti pribora (fitingov), proizvedenega v skladu

z navedenima standardoma. Tretji očitek se nanaša na domnevo, da Komisija pri presoji dokazov o medsebojni zamenljivosti pribora (fitingov) v skladu z navedenima standardoma ni bila nepristranska. Četrti očitek se nanaša na pretirano dokazno breme, ki naj bi ga v zvezi z medsebojno zamenljivostjo tožeči stranki naložila Komisija. Peti očitek se nanaša na to, da je Komisija domnevno nezadostno obrazložila, kako je ugotovila medsebojno zamenljivost.

27 Tožeča stranka je v repliki v odgovor na trditve iz odgovora na tožbo pojasnila, da se njen prvi tožbeni razlog ne nanaša na izpodbijanje opredelitve zadevnega izdelka iz točk 47 in 48 obrazložitve izpodbijane uredbe. Navaja, da se njen prvi tožbeni razlog nanaša na veljavnost analize Komisije glede učinkov dampinških izdelkov v Uniji zaradi določitve škode in vzročne zveze. Navaja, da se njeni očitki glede očitne napake pri presoji, pristranskosti pri presoji dokaza, kršitve pravice tožeče stranke do izjave in nezadostnosti obrazložitve v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti nanašajo na veljavnost tega, kako je Komisija presodila učinke dampinškega uvoza na proizvodnjo industrije Unije z namenom določitve škode in vzročne zveze. Trdi, da proizvajalci Unije proizvajajo pribor (fitinge) skoraj izključno v skladu s standardom EN/DIN in da kitajski proizvajalci proizvajajo pribor (fitinge) skoraj izključno v skladu s standardom ASME/ANSI. Ker naj tako uvoz pribora (fitingov) iz Kitajske, ki ustreza standardu ASME/ANSI, v bistvenem ne bi bil medsebojno zamenljiv z izdelki, ki ustrezajo standardu EN/DIN in ki jih v glavnem proizvajajo proizvajalci Unije, naj Komisija ne bi mogla objektivno in argumentirano zaključiti, da je z uvozom povzročena znatna škoda industriji Unije.

28 Komisija je na obravnavi v okviru odgovora na vprašanje Splošnega sodišča navedla, da je treba trditve tožeče stranke iz točke 27 zgoraj šteti za nov tožbeni razlog, ker tožeča stranka v navedbah v okviru prvega tožbenega razloga ni izpodbijala tega, kako je Komisija ocenila škodo.

29 V zvezi s tem je treba poudariti, da pomenijo trditve tožeče stranke iz točke 27 zgoraj nadgradnjo trditev iz tožbe in so odgovor na trditve Komisije v odgovoru na tožbo v zvezi z zahtevami, ki jih mora ta izpolniti pri opredelitvi zadevnega izdelka. Tožeča stranka namreč v tožbi graja presojo Komisije o medsebojni zamenljivosti standardov EN/DIN in ASME/ANSI. Tožeča stranka je v repliki pojasnila, da je namen teh trditev izpodbiti to, kako je Komisija ocenila škodo. Zato te nadgradnje ni mogoče šteti za nov tožbeni razlog.

b) Drugi očitek: kršitev pravice tožeče stranke do izjave pri ugotavljanju medsebojne zamenljivosti obeh vrst standardov

30 Tožeča stranka v drugem očitku navaja, da je Komisija kršila njeno pravico do izjave s tem, da je pripombe CCCMC glede neobstoja medsebojne zamenljivosti upoštevala šele ob razkritju dodatnih informacij 25. novembra 2016, ne pa v prejšnjih fazah postopka. Tožeča stranka dodaja, da je Komisija za predložitev pripomb na revidirano dokončno razkritje določila rok dveh delovnih dni in pol, zaradi tega kratkega roka pa ji je bila preprečena predložitev poglobljenih pripomb na dodatne informacije. Tožeča stranka trdi, da čeprav člen 20(5) Uredbe 2016/1036 za predložitev pripomb dovoljuje določitev krajšega roka od 10 dni, bi morala Komisija določiti daljši rok. Poleg tega tožeča stranka trdi, da je bilo zaslišanje pritožnika opravljeno na dan po roku, ki ga je Komisija določila za predložitev pripomb na revidirano dokončno razkritje z dne 25. novembra 2016. V zvezi s tem tožeča stranka zatrjuje, da je CCCMC predlagala podaljšanje roka za odgovor na revidirano dokončno razkritje, Komisija pa je to zavrnila. Tožeča stranka meni, da je bila v zvezi s tem obravnavana diskriminatorno, saj jo je med postopkom pred Komisijo zastopala CCCMC.

31 Komisija poudarja, da je med zadevnim postopkom pred njo nastopala CCCMC, in ne sama tožeča stranka. Tako Komisija meni, da se tožeča stranka ne more sklicevati na kršitev svoje pravice do obrambe. Komisija v zvezi s tem opozarja, da lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso Splošnega sodišča kršitev subjektivne pravice do obrambe uveljavlja le oseba, katere pravica je bila domnevno kršena, in ne tretje osebe (sodbe z dne 1. julija 2010, ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisija,

T-62/08, EU:T:2010:268, točka 186; z dne 26. oktobra 2010, CNOP in CCG/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, točka 45, ter z dne 12. maja 2011, Région Nord-Pas-de-Calais in Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisija, T-267/08 in T-279/08, EU:T:2011:209, točka 77).

32 V odgovor na vprašanje Splošnega sodišča v okviru ukrepa procesnega vodstva, navedenega v točki 17 zgoraj, je tožeča stranka predložila trditve in dokaze, s katerimi želi dokazati, da jo je pred Komisijo zastopala CCCMC.

33 Prvič, tožeča stranka poudarja, da je CCCMC v uvodnih pripombah, predloženih Komisiji, navedla, da zastopa nekatere proizvajalce izvoznike zadevnega izdelka. Drugič, tožeča stranka navaja, da je CCCMC Komisiji predložila zaupne informacije o tožeči stranki, ki jih CCCMC ne bi mogla pridobiti brez pristanka tožeče stranke. Tretjič, tožeča stranka je Splošnemu sodišču predložila sporočilo, ki ga je CCCMC 28. oktobra 2015 naslovila na vsa podjetja, ki jih je zadeval začetek protidampinškega postopka glede varjenih cevi iz nerjavnega jekla iz Kitajske. Čeprav naslovniki sporočila niso določeni, naj bi bilo iz njega razvidno, da je CCCMC „vsa podjetja, ki jih zadeva" začetek protidampinškega postopka, opozorila na dejstvo, da so tri podjetja, vključno s tožečo stranko, izrazila svoj namen za sodelovanje v protidampinškem postopku z angažiranjem odvetniške pisarne za zastopanje pred Komisijo. Iz tega sporočila naj bi bilo prav tako razvidno, da je morala biti pogodba o zastopanju sklenjena med vsakim podjetjem in odvetniško pisarno posebej.

34 V zvezi s tem je treba opozoriti, prvič, da CCCMC v uvodnih pripombah ni navedla, katera podjetja zastopa. Drugič, poudariti je treba, da tožeča stranka ni navedla, katere zaupne informacije, ki se nanašajo nanjo, naj bi predložila CCCMC. Tretjič, navesti je treba, da v sporočilu CCCMC z dne 28. oktobra 2015 ni navedeno, da se je CCCMC odločila sama zastopati nekatera podjetja pred Komisijo, ampak da so se tri podjetja odločila, da bodo sodelovala v protidampinškem postopku in da jih bo pred Komisijo zastopala neka odvetniška pisarna. Tako iz sporočila ni razvidno, da je CCCMC v postopku pred Komisijo ravnala v imenu treh podjetij. Tako ta dokument ne dokazuje, da je CCCMC v zadevnem postopku zastopala tožečo stranko.

35 Poleg tega je treba opozoriti, kot je poudarjeno zgoraj v točki 18, da je Komisija v odgovor na trditve in dokumente, ki jih je predložila tožeča stranka, na obravnavi predstavila trditve in dokumente, s katerimi želi dokazati, da tožeče stranke pred Komisijo ni zastopala CCCMC. Prvič, Komisija je predložila izvleček iz protidampinškega vprašalnika, ki ga je naslovila na tožečo stranko in v katerem je tožečo stranko vprašala, ali je včlanjena v CCCMC. Tožeča stranka je odgovorila, da je članica Wenzhou Pipe Fittings Association. Komisija trdi, da je iz tega odgovora razvidno, da tožeča stranka ni včlanjena v CCCMC. Drugič, Komisija je predložila pooblastilo, ki ga je CCCMC za zastopanje pred Komisijo izdala nekemu odvetniku. Komisija navaja, da je v tem pooblastilu navedena zgolj CCCMC in da ga ni mogoče šteti za dokaz o zastopanju tožeče stranke.

36 Iz navedenega izhaja, da – kot navaja Komisija – tožeča stranka ni dokazala, da je CCCMC pred Komisijo v zadevnem postopku v obravnavani zadevi delovala v njenem imenu. Tako se tožeča stranka pred Splošnim sodiščem ne more sklicevati na pravico CCCMC do obrambe (glej v tem smislu sodbe z dne 1. julija 2010, ThyssenKrupp Acciai Speciali Terni/Komisija, T-62/08, EU:T:2010:268, točka 186; z dne 26. oktobra 2010, CNOP in CCG/Komisija, T-23/09, EU:T:2010:452, točka 45, in z dne 12. maja 2011, Région Nord-Pas-de-Calais in Communauté d'agglomération du Douaisis/Komisija, T-267/08 in T-279/08, EU:T:2011:209, točka 77).

37 Lahko pa se tožeča stranka sklicuje na spoštovanje svoje pravice do izjave v okviru lastne udeležbe v upravnem postopku. V bistvu Komisiji očita, da je ugotovitve glede medsebojne zamenljivosti obeh vrst standardov navedla šele v fazi revidiranega dokončnega razkritja ter da ji je omogočila le dva delovna dneva in pol za predložitev pripomb.

38 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila pripomb na revidirano dokončno razkritje niti ni zaprosila za podaljšanje roka za predložitev navedenih pripomb. Pripombe in prošnjo za podaljšanje, na katere se pred Splošnim sodiščem sklicuje tožeča stranka, je predložila CCCMC, za katero – kot je razvidno iz točke 36 zgoraj – ni dokazano, da je delovala v imenu tožeče stranke.

39 Poleg tega je treba navesti, da je bil rok, ki ga je Komisija določila za predložitev pripomb, določen na podlagi Uredbe 2016/1036, ki je veljala na datum revidiranega dokončnega razkritja 25. novembra 2016. Člen 20(5) navedene uredbe določa, da se lahko za predložitev pripomb „[d]oloči […] krajše obdobje [kot deset dni], kadar je treba podati dodatno dokončno razkritje“. Komisija s tem, da je tožeči stranki omogočila predložitev pripomb do 29. novembra 2016, ni kršila določb v zvezi z načinom, kako se zaslišijo stranke o revidiranem dokončnem razkritju.

40 Nazadnje, tožeča stranka ni predložila elementov, ki bi potrjevali, da ni mogla učinkovito predstaviti svojega stališča o novih elementih v revidiranem dokončnem razkritju.

41 Na podlagi navedenega je treba ugotoviti, da pravica tožeče stranke do izjave ni bila kršena.

42 Tako je treba drugi očitek zavrniti hkrati kot nedopusten in kot neutemeljen.

c) Prvi, tretji in četrti očitek: očitna napaka, pristranskost pri presoji dokaza in pretirano dokazno breme, naloženo tožeči stranki, v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti pribora (fitingov), proizvedenih v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN

1) Dopustnost nekaterih prilog k repliki

43 Tožeča stranka je k repliki priložila več prilog v podporo trditvam, da se toplotna obdelava pribora (fitingov), proizvedenega v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN, razlikuje, kar naj bi upravičevalo njeno trditev, da pribor (fitingi), proizveden v skladu s tema standardoma, ni medsebojno zamenljiv.

44 Tožeča stranka je v repliki in nato v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi navedla, da je te priloge predložila v fazi replike, da bi odgovorila na nekatere trditve Komisije iz odgovora na tožbo.

45 V zvezi s tem je treba spomniti, da pravilo o prekluziji iz člena 85(1) Poslovnika ne zadeva nasprotnega dokaza in razširitve podanih dokaznih predlogov zaradi nasprotnega dokaza nasprotne stranke (sodba z dne 13. decembra 2018, Post Bank Iran/Svet, T-559/15, EU:T:2018:948, točka 75).

46 V obravnavani zadevi je treba najprej ugotoviti, da je tožeča stranka v tožbi izpostavila vprašanje toplotne obdelave različnega pribora (fitingov) glede na to, ali je bil proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI ali standardom EN/DIN. Dalje je treba opozoriti, da Komisija v odgovoru na tožbo ni predložila nasprotnega dokaza o tem vprašanju. Poleg tega Komisija s trditvami, predstavljenimi v odgovoru na tožbo, ne oporeka temu, da je posledica standardov ASME/ANSI in EN/DIN razlika v toplotni obdelavi, ampak skuša v bistvu zmanjšati praktični pomen tega vprašanja.

47 Glede na navedeno je treba šteti, da je namen prilog C.3, C.4 in C.5 k repliki zgolj podpreti trditev, ki jo je tožeča stranka predstavila že v tožbi, in da se z njimi ne poskuša izpodbiti dokazov, ki jih je Komisija predložila v fazi odgovora na tožbo, ali nasprotnih trditev iz odgovora na tožbo. Poleg tega Splošno sodišče opozarja, da tožeča stranka ne v pisanjih ne na obravnavi ni pojasnila, na katere trditve Komisije naj bi se odgovorilo s priloženimi prilogami.

48 Ker tožeča stranka ni navedla drugih utemeljitev za predložitev prilog C.3, C.4 in C.5 v fazi replike, iz tega izhaja, da je treba njihovo predložitev šteti za prepozno in neupravičeno, tako da jih je treba razglasiti za nedopustne.

2) Dopustnost trditev tožeče stranke v zvezi s točko 54 obrazložitve izpodbijane uredbe

49 Tožeča stranka v okviru prvega tožbenega razloga izpodbija točko 54 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero „[sta] preiskava in zaslišanje proizvajalca Unije, ki ima tudi dogovor o pasivnem oplemenitenju, […] pokazala, da so fizikalne, tehnične in kemijske lastnosti izdelkov, odobrenih na podlagi standardov EN/DIN in standardov ASME/ANSI, primerljive“. V zvezi s tem poudarja, da se izjave proizvajalca Unije iz te točke ne nanašajo na medsebojno zamenljivost dveh standardov in da je ta proizvajalec 27. januarja 2017 nehal sodelovati, kar pomeni, da informacije, ki jih je predložil, niso bile preverjene. Tožeča stranka po drugi strani poudarja, da so bile informacije proizvajalca Unije, ki je zatrjeval, da ne obstaja medsebojna zamenljivost, preverjene na kraju samem.

50 V zvezi s tem Komisija trdi, da trditve tožeče stranke o uvozniku, ki je navedel, da ne obstaja medsebojna zamenljivost, „niso dopustne“, saj jih tožeča stranka ni vključila v tožbo, ampak zgolj v priloge.

51 Komisija ugotavlja, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da se tožeča stranka ne more sklicevati na priloge zgolj zato, da bi pred Splošnim sodiščem navedla trditve, ampak morajo biti te trditve navedene tudi v samem besedilu tožbe (sodba z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točki 40 in 41, ter sklep z dne 14. aprila 2016, Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:270, točka 14). Res je, da v skladu s sodno prakso splošno sklicevanje na druga pisanja, tudi če so priložena k tožbi, ne more nadomestiti pomanjkanja bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti v skladu s členom 76 Poslovnika zajeti v tožbi (glej sklep z dne 14. aprila 2016, Best-Lock (Europe)/EUIPO, C-452/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:270, točka 14 in navedena sodna praksa). Vendar je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, da je bistvo trditev tožeče stranke – ki se sklicuje na navedbe evropskega uvoznika, ki je izjavil, da standarda nista medsebojno zamenljiva – vsebovano v točki 37 tožbe. Zato je treba te trditve šteti za dopustne.

3) Utemeljenost prvega, tretjega in četrtega očitka

52 V okviru prvega očitka tožeča stranka trdi, da je Komisija storila očitno napako s tem, da je ugotovila, da sta pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI, in pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom EN/DIN, na trgu Unije medsebojno zamenljiva. Komisija naj ne bi dovolj upoštevala vseh upoštevnih okoliščin in naj spisovne dokumentacije ne bi ocenila z zahtevano skrbnostjo.

53 Komisija izpodbija trditve tožeče stranke.

54 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da prvi očitek tožeče stranke nima dejanske podlage. Iz točke 52 obrazložitve izpodbijane uredbe je namreč razvidno, da so nekatere stranke pred Komisijo po dokončnem razkritju trdile, da pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI, in pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom EN/DIN, s tehničnega vidika nista medsebojno zamenljiva ali da bi bilo treba pribor (fitinge), proizveden v skladu s standardom EN/DIN, izključiti iz opredelitve zadevnega izdelka. Na podlagi teh pripomb je Komisija v točkah od 53 do 58 obrazložitve izpodbijane uredbe ugotovila, da tako industrija Unije kot kitajski proizvajalci proizvajajo pribor (fitinge) v skladu z obema standardoma, da so fizikalne, tehnične in kemijske lastnosti pribora (fitingov), proizvedenega v skladu z obema standardoma, kljub možnim manjšim razlikam primerljive in, nazadnje, da si standarda ob izbiri standarda – kadar pa se popolnoma prekrivata, pa celo še po njej – konkurirata.

55 Po drugi strani pa iz izpodbijane uredbe nikjer ne izhaja, da je Komisija ugotovila, da je pribor (fitingi), proizveden v skladu z obema standardoma, medsebojno zamenljiv. Komisija je zgolj ugotovila, da med priborom (fitingi), proizvedenim v skladu z obema standardoma, pogosto obstaja precejšnja podobnost in da si konkurirata, kar pa naj ne bi upravičilo izključitve ene vrste standarda iz opredelitve zadevnega izdelka.

56 Iz tega izhaja, da je treba prvi očitek, ki ga tožeča stranka zatrjuje v prvem tožbenem razlogu, zavrniti.

57 Podredno, če bi bilo treba za navedeni prvi očitek tožeče stranke šteti, da se ne nanaša na medsebojno zamenljivost v ožjem smislu, ampak na ugotovitev Komisije, da je pribor (fitingi), proizveden v skladu s obema standardoma, podoben ali primerljiv in si konkurira, Splošno sodišče zaradi celovitosti podaja te ugotovitve.

58 Prvič, tožeča stranka trdi, da proizvajalci Unije dobavljajo pribor (fitinge), skoraj izključno proizveden v skladu s standardom EN/DIN, in da kitajski proizvajalci dobavljajo pribor (fitinge), skoraj izključno proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI.

59 Drugič, tožeča stranka poudarja, da je nepovezani uvoznik, ki je sodeloval v protidampinški preiskavi pred Komisijo, pred Komisijo predložil pripombe, v katerih je zatrjeval, da standarda ASME/ANSI in EN/DIN nista medsebojno zamenljiva. Trdi, da je ta proizvajalec očitno podprl svoje navedbe s predložitvijo kopij naročil pribora (fitingov), ki ga je dobavil enemu od pritožnikov Unije. Tožeča stranka je te pripombe prestavila pred Splošnim sodiščem.

60 Tretjič, tožeča stranka izpodbija točko 55 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero si standarda konkurirata. Navaja, da tej trditvi nasprotujejo dokazi, ki so bili predloženi Komisiji in ki so bili preverjeni. V zvezi s trditvijo iz te točke obrazložitve, da „je res, da se bo pri nekaterih projektih s specifikacijami zahtevala uporaba standardov EN/DIN ali ASME/ANSI“, tožeča stranka trdi, da če bi bila standarda medsebojno zamenljiva, med projekti ne bi bilo nobene razlike. Tožeča stranka izpodbija tudi točko 54 obrazložitve izpodbijane uredbe in poudarja, da se izjave proizvajalca Unije, ki so v njej navedene, ne nanašajo na medsebojno zamenljivost standardov in da je ta proizvajalec 27. januarja 2017 nehal sodelovati, kar pomeni, da informacije, ki jih je predložil, niso bile preverjene. Tožeča stranka po drugi strani poudarja, da so bile informacije proizvajalca Unije, ki je zatrjeval, da ne obstaja medsebojna zamenljivost, preverjene na kraju samem.

61 Četrtič, v zvezi s točko 57 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero „Komisija […] kljub posebnim pozivom sodelujočemu uvozniku ni prejela dokazov, da si podobni izdelek in zadevni izdelek ne konkurirata“, tožeča stranka trdi, da je edini sodelujoči uvoznik predložil dokaze in pisne pripombe, da bi dokazal, da ne obstaja konkurenca. Tožeča stranka trdi, da je iz točke 39 obrazložitve izpodbijane uredbe razvidno, da je uvoznik sodeloval in predložil dodatne dokaze v zvezi z medsebojno zamenljivostjo.

62 Petič, v zvezi s točko 59 obrazložitve izpodbijane uredbe – v skladu s katero „[je p]o dodatnem razkritju […] več zainteresiranih strani, vključno z nepovezanim uvoznikom, potrdilo zgornje ugotovitve preiskave“ in „[so t]e zainteresirane strani […] ponovile, da so standardi ASME/ANSI in EN/DIN večinoma medsebojno zamenljivi“, poleg tega pa „je ena zainteresirana stran navedla, da dobavitelji cevi iz Unije dobavljajo dvojno certificirane izdelke in da lahko vsak proizvajalec zadevnega izdelka prav tako pridobi dvojni certifikat“ in „[je t]a zainteresirana stran […] nadalje navedla, da je dejansko večina zalog zadevnega izdelka in podobnega izdelka, ki jih imajo trgovci, dvojno certificirana“ – tožeča stranka navaja, da dokazi nasprotujejo vsem tem izjavam. Trdi, da je edini nepovezani uvoznik, ki je pred Komisijo predložil pripombe, potrdil, da ne obstaja medsebojna zamenljivost.

63 Šestič, v zvezi s točko 40 obrazložitve izpodbijane uredbe tožeča stranka trdi, da so „zanesljivi viri in strokovnjaki“ zanikali obstoj dvojnega certificiranja v skladu z zadevnima standardoma. Ta neobstoj dvojnega certificiranja naj bi bilo mogoče med drugim pojasniti s tem, da je pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardom ASME/ANSI, nujno toplotno obdelan, da postane odporen proti koroziji, ter da je zaradi tega bistveno bolj priljubljen v tovarnah in pri drugih uporabah, pri katerih so cevi in pribor (fitingi) izpostavljeni vremenskim vplivom, medtem ko standard EN/DIN ne zahteva take toplotne obdelave.

64 Sedmič, tožeča stranka trdi, da je mogoče neobstoj medsebojne zamenljivosti in dvojnega certificiranja v skladu z obema standardoma med drugim pojasniti z dejstvom, da čeprav so lahko zunanje dimenzije podobne ali enake, je stena pribora (fitingov), ki ustreza standardu ASME/ANSI, debelejša, tako da bi bil pribor (fitingi), ki ustreza temu standardu, prednostna izbira za uporabe, kakršne je moč najti v številnih industrijah v Evropi, ki zahtevajo višje pritiske.

65 V zvezi s tem je treba spomniti, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da ugotavljanje obstoja škode, povzročene industriji Unije, zahteva presojo zapletenih gospodarskih razmer, tako da imajo institucije širok manevrski prostor, in da mora biti sodni nadzor take presoje omejen na preverjanje tega, ali so bila spoštovana postopkovna pravila, ali je bilo pravilno ugotovljeno dejansko stanje, ali je prišlo do očitne napake pri presoji tega dejanskega stanja oziroma ali so bila zlorabljena pooblastila (glej sodbo z dne 19. decembra 2013, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet, C-10/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:865, točka 22 in navedena sodna praksa).

66 Spomniti je treba, da je dokazno breme glede tega, da je Komisija storila očitno napako pri presoji v zvezi z ugotavljanjem podobnosti med priborom (fitingi), proizvedenim v skladu z obema standardoma, in tem, da naj bi si bila ta konkurenčna, naloženo tožeči stranki (glej v tem smislu in po analogiji sodbi z dne 9. septembra 2010, Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljena, EU:T:2010:379, točka 57, ter z dne 17. januarja 2017, Cofely Solelec in drugi/Parlament, T-419/15, neobjavljena, EU:T:2017:8, točka 96).

67 Tako je treba v obravnavani zadevi ugotoviti, ali je tožeča stranka predložila dokaze, s katerimi je mogoče dokazati očitno napako, na katero se sklicuje.

68 Prvič, ugotoviti je treba, da tožeča stranka z ničimer ni podprla svojih trditev, da proizvajalci Unije proizvajajo pribor (fitinge) skoraj izključno v skladu s standardom EN/DIN in da kitajski proizvajalci proizvajajo pribor (fitinge) skoraj izključno v skladu s standardom ASME/ANSI. Vsekakor je treba opozoriti, da tožeča stranka z uporabo izraza „skoraj izključno“ ne izključuje, da kitajski proizvajalci in industrija Unije v določeni meri proizvajajo pribor (fitinge) v skladu z obema standardoma.

69 Drugič, ugotoviti je treba, da je tožeča stranka v podporo svoji trditvi, da pribor (fitingi), proizveden v skladu z obema standardoma, ni medsebojno zamenljiv, pred Splošnim sodiščem vložila pripombe, ki sta jih Komisiji predložila dva uvoznika Unije. Te pripombe so vsebovane v elektronskih sporočilih, ki sta jih na Komisijo naslovila proizvajalca s sedežem v Uniji. V teh elektronskih sporočilih proizvajalca pojasnjujeta razlike med priborom (fitingi), proizvedenim v skladu z vsakim od obeh standardov, ter trdita, da ni medsebojne zamenljivosti in konkurence med priborom (fitingi), proizvedenim v skladu s standardom EN/DIN, in priborom (fitingi), proizvedenim v skladu s standardom ASME/ANSI. Tožeča stranka ni predlagala drugih dokazov v podporo trditvam iz navedenih elektronskih sporočil.

70 Vendar je treba ugotoviti, da s temi elektronskimi sporočili ni mogoče dokazati, da proizvajalci Unije proizvajajo skoraj izključno v skladu s standardom EN/DIN, kitajski proizvajalci pa skoraj izključno v skladu s standardom ASME/ANSI. Prav tako z njimi ni mogoče dokazati, da si pribor (fitingi), proizveden v skladu s tema standardoma, ne konkurira, ali da ne obstaja dvojno certificiranje v skladu s tema standardoma. Ni namreč mogoče šteti, da se lahko zgolj s trditvami, ki niso podprte z dokazi, dokaže, da je Komisija storila očitno napako, ki jo zatrjuje tožeča stranka.

71 Zato je treba prvi očitek vsekakor zavrniti kot neutemeljen.

72 Tožeča stranka v okviru tretjega očitka po eni strani izpodbija točko 54 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero „[sta] preiskava in zaslišanje proizvajalca Unije, ki ima tudi dogovor o pasivnem oplemenitenju, […] pokazala, da so fizikalne, tehnične in kemijske lastnosti izdelkov, odobrenih na podlagi standardov EN/DIN in standardov ASME/ANSI, primerljive“. Meni, da se izjave proizvajalca Unije iz te točke obrazložitve ne nanašajo na medsebojno zamenljivost med standardoma in da je ta proizvajalec 27. januarja 2017 nehal sodelovati, kar pomeni, da informacije, ki jih je predložil, niso bile preverjene. Tožeča stranka pa poudarja, da so bile informacije proizvajalca Unije, ki je zatrjeval, da ne obstaja medsebojna zamenljivost, preverjene na kraju samem.

73 Po drugi strani tožeča stranka izpodbija točko 57 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero „Komisija […] kljub posebnim pozivom sodelujočemu uvozniku ni prejela dokazov, da si podobni izdelek in zadevni izdelek ne konkurirata“. Trdi, da je edini sodelujoči uvoznik predložil dokaze in pisne pripombe, da bi dokazal, da ne obstaja konkurenca. Tožeča stranka trdi, da je iz točke 39 obrazložitve izpodbijane uredbe – v skladu s katero so po revidiranem dokončnem razkritju 25. novembra 2016 „stališča predložili dva kitajska proizvajalca izvoznika, CCCMC, pritožnik in trije uvozniki Unije“ – razvidno, da je uvoznik sodeloval in predložil dodatne dokaze v zvezi z medsebojno zamenljivostjo.

74 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da kritika tožeče stranke ne more podpreti ugotovitve, da Komisija pri presoji dokazov ni bila nepristranska. Zaslišanje proizvajalca Unije, omenjeno v točki 54 obrazložitve izpodbijane uredbe, se namreč nanaša na medsebojno zamenljivost. Poleg tega je treba poudariti, da Komisija ni navedla, da ni prejela pripomb in dokazov v podporo neobstoju medsebojne zamenljivosti, ampak je zgolj ugotovila, da s pripombami in dokazi, ki jih je v zvezi s tem prejela, ni mogoče dokazati domnevnega neobstoja podobnosti med obema standardoma.

75 Zato je treba tretji očitek zavrniti kot neutemeljen.

76 Tožeča stranka v okviru četrtega očitka trdi, da trditev iz točke 57 obrazložitve izpodbijane uredbe, v skladu s katero uvoznik ni predložil negativnega dokaza, strankam nalaga nerazumno dokazno breme.

77 V zvezi s tem je treba poudariti, da se, kot trdi Komisija, točka 57 obrazložitve izpodbijane uredbe ne nanaša niti na CCCMC niti na tožečo stranko, ampak na „[evropskega] uvoznik[a, ki je sodeloval v preiskavi]“. Zato Splošno sodišče ne more skleniti, da sklicevanje Komisije na ravnanje tretjih oseb v okviru pridobivanja dokazov pomeni naložitev kakršnega koli dokaznega bremena tožeči stranki.

78 Tako je treba četrti očitek zavrniti kot neutemeljen.

d) Peti očitek: nezadostna obrazložitev v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti standardov EN/DIN in ASME/ANSI

79 Tožeča stranka je v naslovu prvega tožbenega razloga navedla domnevno nezadostno obrazložitev Komisije v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti.

80 V zvezi s tem zadostuje ugotoviti, da je bilo s točkami od 52 do 60, 73 in 74 obrazložitve izpodbijane uredbe – v katerih so navedenih razlogi, zakaj je Komisija štela, da je pribor (fitingi), proizveden v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN, primerljiv – tožeči stranki omogočeno, da podrobno izpodbija navedeno obrazložitev Komisije.

81 Tako je treba zavrniti prvi tožbeni razlog kot delno neutemeljen in kot delno nedopusten.

2. Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi obravnave, rezervirane za države brez tržnega gospodarstva

82 Najprej, v obravnavani zadevi se je treba, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 2, za materialnopravna pravila sklicevati na Uredbo št. 1225/2009. Zato je treba šteti, da se tožeča stranka sklicuje zlasti na uvodno izjavo 3 in člen 2, od (1) do (7), Uredbe št. 1225/2009, katerih določbe so bile ob sprejetju izpodbijane uredbe po vsebini podobne določbam uvodne izjave 3 in člena 2, od (1) do (7), Uredbe 2016/1036.

83 Iz točke 99 obrazložitve izpodbijane uredbe je razvidno, da je „[v] skladu s členom 2(7)(a) [Uredbe št. 1225/2009] […] treba normalno vrednost za proizvajalce izvoznike, ki jim [tržnogospodarska obravnava] ni bila odobrena, določiti na podlagi cen ali konstruirane vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom“ in da „[n]obeden od sodelujočih proizvajalcev izvoznikov ni zahteval [tržnogospodarske obravnave]“. V teh okoliščinah je Komisija izračunala normalno vrednost za pribor (fitinge) iz Kitajske v skladu s členom 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 (nadomeščen s členom 2(7)(b) Uredbe 2016/1036).

84 Tožeča stranka v petem tožbenem razlogu trdi, da je Komisija storila očitno napako s tem, da je uporabila metodo za izračun normalne vrednosti iz člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009. Trdi, da je bilo s členom 2 Sporazuma o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o carinah in trgovini 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189, v nadaljevanju: protidampinški sporazum) iz Priloge 1 A k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 82) Uniji in drugim članicam Svetovne trgovinske organizacije (STO) dovoljeno odstopanje od običajne metode za izračun normalne vrednosti. Vendar navaja, da se je na podlagi točke 15(d) dela I Protokola o pristopu Ljudske republike Kitajske k STO (v nadaljevanju: protokol o pristopu Kitajske k STO) to odstopanje prenehalo uporabljati petnajst let po datumu pristopa Kitajske k STO, torej 11. decembra 2016. Tako tožeča stranka trdi, da bi morala Komisija izračunati normalno vrednost po metodi iz člena 2, od (1) do (6), Uredbe št. 1225/2009 (nadomeščen s členom 2, od (1) do (6) Uredbe 2016/1036).

85 Trditve tožeče stranke v okviru tega tožbenega razloga je mogoče razdeliti na štiri očitke.

86 Tožeča stranka v prvem očitku navaja, da se je za izpodbijanje zakonitosti izpodbijane uredbe pred Splošnim sodiščem mogoče sklicevati na točko 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO.

87 V drugem očitku trdi, da bi morala Komisija Uredbo št. 1225/2009 razlagati v skladu s pravom STO.

88 V tretjem očitku tožeča stranka v odgovor na trditev Komisije iz odgovora na tožbo, da je treba v protidampinški preiskavi uporabiti zakon, veljaven v trenutku začetka preiskave, trdi, da se člen 18(3) protidampinškega sporazuma v obravnavani zadevi ne uporablja. Opozarja, da je ta sporazum za Kitajsko začel veljati s trenutkom njenega pristopa k STO in da je bilo s točko 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO določeno zgolj delno časovno odstopanje od protidampinškega sporazuma. Tožeča stranka dodaja, da če bi se po 11. decembru 2016 uporabila obravnava, ki se uporablja za države brez tržnega gospodarstva, bi to povzročilo neenakost med članicami STO, ki za izračun dampinga tako kot Združene države Amerike uporabljajo retrospektivno metodo, in tistimi, ki za izračun dampinga tako kot Unija uporabljajo perspektivno metodo. Tako naj bi moral potek veljavnosti odstopanja iz točke 15(d) dela I protokola o pristopu Kitajske k STO veljati za vse zadeve, ki se nanašajo na dokončni izračun normalne vrednosti in dampinga po 11. decembru 2016. Drugačna ugotovitev naj bi pomenila kršitev načela iz člena 49(1), tretji stavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, v katerem je določeno, da če je bila v času po kršitvi z zakonom predpisana milejša kazen, se uporabi ta kazen.

89 Tožeča stranka v četrtem očitku navaja, da je pritožbeni organ STO v poročilu o sporu „Evropske skupnosti – Dokončni protidampinški ukrepi za nekatere pritrdilne elemente iz železa ali jekla iz Kitajske“, sprejetem 15. julija 2011 (WT/DS 397/AB/R, točka 289), navedel, da odstopanje, s katerim je članicam STO dovoljeno izračunati normalno vrednost kitajskih izdelkov v skladu s točko 15(d) dela I protokola o pristopu Kitajske k STO, preneha veljati petnajst let po datumu pristopa Kitajske, torej 11. decembra 2016. Tožeča stranka ugotavlja, da je Komisija večkrat priznala, da odstopanje iz točke 15(d) dela I protokola o pristopu Kitajske k STO preneha veljati 11. decembra 2016, kot je razvidno iz nekaterih časopisnih člankov. Poleg tega poudarja, da so službe Komisije večkrat navedle, da bi bilo treba pravo Unije spremeniti, da bi se prilagodilo obveznostim Unije do STO. Tožeča stranka navaja, da se delovni dokumenti Komisije nanašajo tudi na potek veljavnosti odstopanja decembra 2016. V repliki tožeča stranka poudarja, da Komisija ni izpodbijala teh trditev, ki se nanašajo na to, da je Komisija sprejela zadevni potek veljavnosti.

a) Možnost sklicevanja pred Splošnim sodiščem na točko 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO za nadzor nad zakonitostjo izpodbijane uredbe

90 Najprej je treba odgovoriti na trditve tožeče stranke v okviru prvega očitka, da se je pred Splošnim sodiščem mogoče sklicevati na točko 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO z namenom izpodbijanja zakonitosti izpodbijane uredbe v delu, v katerem je bila z njo uporabljena metoda iz člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009.

91 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, prvič, da čeprav v skladu z ustaljeno sodno prakso sporazumi STO in sporazumi, kakršen je protidampinški sporazum, ki so njihova priloga, ne spadajo med norme, z vidika katerih Splošno sodišče nadzira zakonitost aktov, ki jih sprejmejo institucije Unije, kot je izpodbijana uredba (sodba z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet, C-149/96, EU:C:1999:574, točka 47), lahko Splošno sodišče opravi ta nadzor, če je Unija poskušala izvršiti posebno obveznost, prevzeto v okviru STO.

92 Tožeča stranka trdi, da je iz uvodne izjave 3 Uredbe 2016/1036 razvidno, da je želel zakonodajalec Unije s členom 2, od (1) do (6), te uredbe izpolniti svoje obveznosti, ki izhajajo iz protidampinškega sporazuma.

93 Drugič, tožeča stranka trdi, da v skladu z ustaljeno sodno prakso sporazumi STO in zato tudi protidampinški sporazum zavezujejo Unijo (sodba z dne 12. decembra 1972, International Fruit Company in drugi, od 21/72 do 24/72, EU:C:1972:115, točke od 16 do 18).

94 Tretjič, tožeča stranka trdi, da ima protokol o pristopu Kitajske k STO pravno naravo in je zanj mogoče šteti, da spada v okvir protidampinškega sporazuma. Navaja, da je njegovo pravno naravo ugotovil pritožbeni organ STO v poročilu o sporu „Kitajska – ukrepi v zvezi z izvozom redkih zemeljskih elementov, tungstena in molibdena“, sprejetem 7. avgusta 2014 (WT/DS 431/AB/R).

95 Četrtič, tožeča stranka trdi, da je bila Komisija – dokler druge evropske institucije še niso sprejele sprememb, ki jih je predlagala Komisija, za uskladitev Uredbe št. 1225/2009 z njenimi zavezami do STO – pravno zavezana, da za tožečo stranko uporabi metodo iz člena 2, od (1) do (6), Uredbe št. 1225/2009. Meni, da je Komisija kot institucija Unije dolžna izvajati svojo pristojnost tako, da upošteva mednarodno pravo, in v tem smislu navaja sodbo z dne 24. novembra 1992, Poulsen in Diva Navigation (C-286/90, EU:C:1992:453, točka 9). Kadar Komisija razlaga in uporablja osnovno protidampinško uredbo, naj bi bila dolžna spoštovati pravila mednarodnega običajnega prava, zlasti temeljno načelo, da so mednarodne pogodbe ali sporazumi za njihove stranke zavezujoče (načelo *pacta sunt servanda*), kot je kodificirano v členu 26 Dunajske konvencije o pogodbenem pravu z dne 23. maja 1969 (v nadaljevanju: Dunajska konvencija) (sodba z dne 16. junija 1998, Racke, C-162/96, EU:C:1998:293, točka 49). Zatrjuje, da člen 27 Dunajske konvencije določa tudi, da se pogodbena stranka ne more sklicevati na določbe notranjega prava, da bi upravičila neizvršitev pogodbe.

96 Nazadnje, tožeča stranka v odgovor na intervencijsko vlogo Sveta pojasnjuje, prvič, da se je sodba z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), na katero se sklicuje Svet, nanašala na primer armenskega izvoznika. Tožeča stranka navaja, da s protokolom o pristopu Kitajske k STO niso določeni ne podrobna pravila ne pogoji, ki bi časovno ali kako drugače omejevali zmožnost Unije, da na podlagi posebnega in enostranskega režima Unije iz člena 2(7) Uredbe 1225/2009 za armenske izvoznike uporabi protidampinška pravila, ki bi odstopala od protidampinškega sporazuma. Tožeča stranka meni, da se tožeča stranka iz navedene zadeve ni mogla sklicevati na protokol o pristopu, v katerem so določene omejitve za uporabo obravnave za države brez tržnega gospodarstva. Drugič, tožeča stranka trdi, da je bila sodba z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74), na katero se prav tako sklicuje Svet, izdana pred potekom veljavnosti odstopanja iz točke 15(d) dela I protokola o pristopu Kitajske k STO. Zato naj vprašanja o mednarodnem pravu, ki sta jih v zadevnih postopkih postavili predložitveni sodišči, ne bi mogla omajati učinka namena, ki ga je izrazila Unija, da bo spoštovala svoje obveznosti, ki izhajajo iz protokola o pristopu Kitajske k STO.

97 Prvič, pojasniti je treba, da je – kot je sicer v poročilu o sporu „Kitajska – ukrepi v zvezi z izvozom redkih zemeljskih elementov, tungstena in molibdena“, sprejetem 7. avgusta 2014 (WT/DS 431/AB/R), navedel pritožbeni organ STO – protokol o pristopu Kitajske k STO del celote sporazumov, sklenjenih v okviru STO (v nadaljevanju: sporazumi STO), čemur stranke niso ugovarjale.

98 Drugič, vendarle je treba spomniti, da iz sodne prakse izhaja, da se je mogoče na določbe mednarodnega sporazuma, katerega pogodbenica je Unija, v podporo tožbi za razglasitev ničnosti akta sekundarne zakonodaje Unije ali ugovoru nezakonitosti takega akta sklicevati le pod pogojema, da narava in sistematika tega sporazuma temu ne nasprotujeta ter so te določbe z vidika vsebine nepogojne in dovolj natančne (glej sodbi z dne 13. januarja 2015, Svet in drugi/Vereniging Milieudefensie in Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht, od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, točka 54 in navedena sodna praksa, ter z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, točka 37). Torej zgolj če sta ta pogoja kumulativno izpolnjena, se je mogoče pred sodiščem Unije na take določbe sklicevati kot na merilo za presojo zakonitosti akta Unije.

99 V zvezi s sporazumi STO je treba spomniti, da – kot je poudarila tožeča stranka – sporazumi STO v skladu z ustaljeno sodno prakso glede na svojo naravo in sistematiko načeloma niso del pravil, z vidika katerih je mogoče nadzirati zakonitost aktov institucij Unije (glej sodbe z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet, C-149/96, EU:C:1999:574, točka 47; z dne 1. marca 2005, Van Parys, C-377/02, EU:C:2005:121, točka 39, in z dne 18. decembra 2014, LVP, C-306/13, EU:C:2014:2465, točka 44).

100 Vendar je Sodišče v dveh primerih izjemoma priznalo, da sodišče Unije po potrebi opravi nadzor zakonitosti akta Unije in aktov, sprejetih za njegovo uporabo, glede na sporazume STO (glej sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 87 in navedena sodna praksa). Gre za domnevo, na katero je opozorila tožeča stranka, da je bil namen Unije izvršiti posebno obveznost, ki jo je sprejela v okviru teh sporazumov (sodba z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet, C-69/89, EU:C:1991:186), in za primer, v katerem zadevni pravni akt Unije izrecno napotuje na posamične določbe teh sporazumov (sodba z dne 22. junija 1989, Fediol/Komisija, 70/87, EU:C:1989:254).

101 V zvezi z drugo izjemo, navedeno zgoraj v točki 100, ki je bila vzpostavljena s sodbo z dne 22. junija 1989, Fediol/Komisija (70/87, EU:C:1989:254, točka 19), je treba spomniti, da noben člen Uredbe št. 1225/2009 ne napotuje na nobeno natančneje opredeljeno določbo protidampinških sporazumov (glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 89, izdano v zvezi z Uredbo št. 1225/2009, pri čemer v Uredbi 2016/1036 niso vsebovane drugačne vsebine, ki bi upravičevale drugačno rešitev).

102 V zvezi s prvo izjemo, navedeno zgoraj v točki 100, ki je bila vzpostavljena s sodbo z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet (C-69/89, EU:C:1991:186, točka 31), je treba pojasniti, da čeprav je v uvodni izjavi 3 Uredbe št. 1225/2009 navedeno, da je treba v največji možni meri prenesti besednjak protidampinškega sporazuma STO v pravo Unije, je po mnenju Sodišča treba to besedilo razumeti tako, da zakonodajalec Unije, čeprav je pri sprejemanju Uredbe št. 1225/2009 hotel upoštevati pravila protidampinškega sporazuma, ni izrazil, da želi v navedeno uredbo prenesti vsako od teh pravil (glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 90).

103 Tretjič, posebej v zvezi s členom 2(7) Uredbe št. 1225/2009 je treba opozoriti, da je Sodišče razsodilo, da ta člen– s tem, da vzpostavlja poseben režim, ki določa podrobna pravila za izračun normalne vrednosti v zvezi z uvozom iz držav brez tržnega gospodarstva – pomeni izraz volje zakonodajalca Unije, da na tem področju uveljavi pristop, lasten pravnemu redu Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma, C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 91 in navedena sodna praksa). Iz tega izhaja, da navedene določbe Uredbe št. 1225/2009 ni mogoče šteti za ukrep, ki je namenjen temu, da se v pravnem redu Unije zagotovi izvršitev posebne obveznosti, prevzete v okviru STO (sodba z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, točka 50).

104 Poleg tega, ker tožeča stranka ni dokazala, da so izpolnjeni pogoji za uporabo sodne prakse, vzpostavljene s sodbo z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet (C-69/89, EU:C:1991:186, točka 31), se – glede na to, da mednarodni sporazum, katerega izvedbo v dobri veri izpodbija, nima neposrednega učinka – tudi ne more sklicevati na načelo *pacta sunt servanda* iz člena 26 Dunajske konvencije (sodba z dne 3. februarja 2005, Chiquita Brands in drugi/Komisija, T-19/01, EU:T:2005:31, točki 247 in 248; glej tudi sodbo z dne 14. decembra 2005, Laboratoire du Bain/Svet in Komisija, T-151/00, neobjavljena, EU:T:2005:450, točka 102 in navedena sodna praksa).

105 V obravnavani zadevi iz vsega navedenega izhaja, da Splošno sodišče ne more nadzirati zakonitosti izpodbijane uredbe glede na protokol o pristopu Kitajske k STO.

106 Te ugotovitve ni mogoče izpodbiti z drugimi argumenti tožeče stranke.

107 Trditve tožeče stranke, da se je sodba z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), nanašala na proizvajalca iz Armenije, katerega položaj se je razlikoval od položaja tožeče stranke, ker v protokolu o pristopu Armenije ni podobne določbe, kot je točka 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO, ne morejo izpodbiti ugotovitve iz točke 105 zgoraj. Kot je opozorjeno v točki 103 zgoraj, je namreč Sodišče sklenilo, da člena 2(7) Uredbe št. 1225/2009 ni mogoče šteti za ukrep, ki je namenjen temu, da se v pravnem redu Unije zagotovi izvršitev posebne obveznosti, sprejete v okviru STO. Ta ugotovitev velja glede protokola o pristopu Kitajske k STO. Prav tako ni upoštevna okoliščina, ki jo je navedla tožeča stranka, da se Splošno sodišče ne more opreti na sodbo z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74), ker je bila izdana pred potekom roka iz točke 15(d) dela I protokola o pristopu Kitajske k STO. Tudi ob predpostavki, da so se obveznosti, ki jih je Unija prevzela v okviru sporazumov STO, od datuma razglasitve zadevne sodbe spremenile, to namreč ne more vplivati na namen, ki ga je evropski zakonodajalec izrazil ob sprejetju člena 2(7) Uredbe št. 1225/2009.

108 Tudi s trditvami tožeče stranke, da se je Unija formalno zavezala k spoštovanju posebnih določb protokola o pristopu Kitajske k STO, ker je morala Unija ta protokol izrecno odobriti v obliki sklepa, se ne more omajati ugotovitev iz točke 105 zgoraj. Kot navaja Komisija, zadostuje ugotoviti, da dejstva, da je Komisija sodelovala pri odobritvi protokola o pristopu Kitajske k STO, ni mogoče razlagati kot volje zakonodajalca Unije, da izvrši posebno obveznost, sprejeto v okviru pravil STO. Taka razlaga bi odvzela pomen izjemi, vzpostavljeni s sodbo z dne 7. maja 1991, Nakajima/Svet (C-69/89, EU:C:1991:186, točka 31).

b) Razlaga člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 v skladu s pravom STO

109 V zvezi z razlago člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009, skladno s pravom STO, tožeča stranka navaja, prvič, da je treba pravo Unije razlagati, kolikor je mogoče, ob upoštevanju mednarodnega prava, zlasti kadar je namen določb izvajanje mednarodnega sporazuma, ki ga je sklenila Unija. Tako tožeča stranka trdi, da bi morala Komisija besedilo „na kateri koli drugi razumni osnovi“ iz člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 razlagati tako, da ji je z njim dana diskrecijska pravica za izračun normalne vrednosti po metodi, ki se uporablja za države s tržnim gospodarstvom, in torej v skladu s pravom STO. Meni, da je s členom 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 vzpostavljena hierarhija metod za izračun normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva, in navaja, da je treba najprej določiti normalno vrednost na podlagi cene ali konstruirane vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom, nato pa na podlagi cene iz take tretje države za ostale države, vključno z Unijo. Vendar meni, da lahko Komisija – kadar po premisleku oceni, da ti metodi nista mogoči – na podlagi člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 pri izvajanju svoje zelo široke diskrecijske pravice določi normalno vrednost na kateri koli drugi razumni osnovi. Navaja, da bi lahko Komisija na podlagi tega besedila ob upoštevanju mednarodnih obveznosti Unije in zlasti obveznosti Unije do STO štela, da ni mogoče določiti normalne vrednosti na podlagi metode primerljive države ter da je treba izračunati normalno vrednost na podlagi nacionalnih stroškov in cen tožeče stranke. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da je bil v praksi mogoč izračun normalne vrednosti na podlagi stroškov proizvodnje ali njenih nacionalnih cen.

110 Prvič, v zvezi s tem je treba poudariti, da je sicer res, da je treba glede na ustaljeno sodno prakso Sodišča besedila Unije razlagati, kolikor je mogoče, ob upoštevanju mednarodnega prava, zlasti kadar je namen teh besedil izvajanje mednarodnega sporazuma, ki ga je sklenila Unija (sodbi z dne 14. julija 1998, Bettati, C-341/95, EU:C:1998:353, točka 20, in z dne 9. januarja 2003, Petrotub in Republica/Svet, C-76/00 P, EU:C:2003:4, točka 57).

111 Vendar je treba pojasniti, kot je bilo poudarjeno zgoraj v točki 103, da ni mogoče šteti, da je člen 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 določba, katere namen je izvajanje posebnih obveznosti v okviru sporazumov STO. S to določbo so namreč vzpostavljena pravila za izračun normalne vrednosti, ki nimajo ustreznice v sporazumih STO, v katerih niso določena pravila za izračun normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva.

112 Drugič, poudariti je treba, da imajo institucije diskrecijsko pravico glede določitve normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva (sodba z dne 27. oktobra 2011, Dongguan Nanzha Leco Stationery/Svet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, točka 33). Iz sodne prakse izhaja, da je metoda iz člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009, po kateri se normalna vrednost zadevnega izdelka določi „na kateri koli drugi razumni osnovi“, subsidiarna metoda, ki se uporabi, kadar podjetja s sedežem v primerljivih državah niso pripravljena sodelovati v preiskavi (sodba z dne 10. septembra 2015, Fliesen-Zentrum Deutschland, C-687/13, EU:C:2015:573, točka 56).

113 Iz zgoraj navedenega po eni strani izhaja, da Komisija člena 2(7) Uredbe št. 1225/2009 ni bila dolžna razlagati v skladu z obveznostmi Unije v okviru STO, in po drugi strani, da bi se z razlago, ki jo predlaga tožeča stranka, odvzel pomen diskrecijski pravici, ki jo je zakonodajalec Unije želel priznati Komisiji z besedilom „na kateri koli drugi razumni osnovi“ iz člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009.

114 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da Komisija ni bila dolžna razlagati člena 2(7) Uredbe št. 1225/2009 ob upoštevanju točke 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO.

115 Iz ugotovitev v točkah 105 in 114 zgoraj izhaja, da Komisija ni storila očitne napake s tem, da je za izračun normalne vrednosti v obravnavani zadevi uporabila metodo iz člena 2(7) Uredbe št. 1225/2009.

116 Drugi očitki tožeče stranke, ki se nanašajo na časovno uporabo točke 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO in na posledice poteka veljavnosti odstopanja iz točke 15 dela I navedenega protokola v skladu s pravom STO ne morejo izpodbiti ugotovitve iz točke 114 zgoraj.

117 Ker pravo STO ni ne merilo za nadzor zakonitosti izpodbijane uredbe ne norma, po kateri je Komisija dolžna razlagati člen 2(7) Uredbe št. 1225/2009, je treba očitke tožeče stranke v zvezi s tem zavrniti kot brezpredmetne.

3. Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in nezadostna obrazložitev v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti

118 Iz točke 111 obrazložitve izpodbijane uredbe je razvidno, da „je bila zaradi neobstoja domače prodaje podobnega izdelka v Tajvanu normalna vrednost konstruirana v skladu s členom 2(3) in (6) [Uredbe št. 1225/2009]“ tako, da „so se povprečnim proizvodnim stroškom za zadevno vrsto izdelka prišteli nastali PSA-stroški in dobiček, ustvarjen na tajvanskem trgu v obdobju preiskave“.

119 V točki 117 obrazložitve izpodbijane uredbe je navedeno:

„Komisija je ob upoštevanju, da je bilo mogoče v Tajvanu opredeliti le omejeno število vrst izdelka, ki so jih v Unijo izvažali kitajski proizvajalci izvozniki, normalno vrednost preostalih vrst izdelka konstruirala na podlagi stroškov proizvodnje najbolj podobnih vrst izdelka, proizvedenih v Tajvanu, da bi dosegla popolno in pošteno primerjavo, in sicer na podlagi stroškov proizvodnje, prilagojenih za:

(a) razlike v uporabljenih surovinah – na podlagi preverjenih podatkov o stroških industrije Unije, pri čemer je proizvodnja pribora (fitingov) iz brezšivnih cevi od 2,12- do 2,97-krat dražja kot proizvodnja iz varjenih cevi;

(b) razlike v vrsti jekla – na podlagi preverjenih podatkov industrije Unije, pri čemer so stroški vrst jekla prilagojeni na stroške najmanj dragih vrst jekla, uporabljenih za pribor (fitinge), proizveden na podlagi varjenih cevi kot surovine; ta prilagoditev sega od 1,49- do 3,60-kratnika, odvisno od uporabljenih vrst jekla;

(c) razlike v obliki – na podlagi opaženih razlik v cenah v prodajnih poslih kitajskih izvoznikov, pri čemer koleno velja za najosnovnejšo obliko, druge oblike (T-kosi, redukcije, kapice in posebne oblike) pa so od 1,08- do 1,74-krat dražje.“

120 V točki 118 obrazložitve izpodbijane uredbe je navedeno:

„CCCMC je v stališčih po začasnem razkritju predlagala alternativno podlago za prilagoditve iz točk (a) in (b) ter v zvezi s tem predložila podatke s kitajskih trgov. Vendar so ti podatki, prvič, nepreverjeni in, drugič, izvirajo iz države brez tržnega gospodarstva. Z njihovo uporabo bi se torej zanikala uporaba metodologije primerljive države za izračun normalne vrednosti. Ta trditev CCCMC je bila zato zavrnjena.“

121 Tožeča stranka v drugem tožbenem razlogu trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti. Prav tako se sklicuje na to, da prilagoditev normalne vrednosti ni bila dovolj obrazložena. Ta očitka bosta zaporedoma analizirana v nadaljevanju.

a) Dopustnost nekaterih trditev tožeče stranke

122 Komisija se sklicuje na nedopustnost trditev tožeče stranke, v skladu s katerimi naj bi dejstvo, da je Komisija uporabila kitajske podatke za prilagoditev stroškov proizvodnje pribora (fitingov) glede na razlike v obliki (v točki 117(c) obrazložitve izpodbijane uredbe), povzročilo dvom o zavrnitvi (v

točki 118 obrazložitve navedene uredbe) podatkov, ki jih je zaradi izpodbijanja prilagoditev stroškov proizvodnje iz točke 117(a) in (b) obrazložitve izpodbijane uredbe predložila CCCMC in ki izhajajo s kitajskega trga. Te trditve naj bi bile nedopustne v skladu s členom 76(d) Poslovnika. Komisija navaja, da tožeča stranka ni pojasnila, kateri del izpodbijane uredbe se izpodbija s temi trditvami, in da torej Komisiji ni omogočila obrambe.

123 V odgovor na vprašanje Splošnega sodišča na obravnavi pa je Komisija priznala, da tožeča stranka s trditvami iz točke 122 zgoraj v bistvu trdi, da bi morala Komisija uporabiti podatke s kitajskega trga, in prepustila odločitev o dopustnosti teh trditev Splošnemu sodišču.

124 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je trditve tožeče stranke, navedene v točki 122 zgoraj, dejansko mogoče razumeti na način, kot ga predlaga Komisija, zaradi česar jih je treba razglasiti za dopustne.

b) Vsebinska presoja

1) Očitna napaka pri presoji v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti

125 Tožeča stranka izpodbija to, da Komisija v točki 118 obrazložitve izpodbijane uredbe ni želela upoštevati cenikov varjenih in brezšivnih cevi, ki jih uporabljajo kitajski proizvajalci in ki jih je predložila CCCMC, za prilagoditve stroškov proizvodnje nekaterih izdelkov, proizvedenih na Tajvanu, zaradi upoštevanja razlik v uporabljenih surovinah (točka 117(a) obrazložitve) in razlik v vrsti jekla (točka 117(b) obrazložitve) v primerjavi z izdelki, ki jih v Unijo izvažajo kitajski proizvajalci. Tožeča stranka navaja, da se je zaradi dejstva, da je Komisija za prilagoditev stroškov proizvodnje tajvanskih izdelkov uporabila podatke o stroških proizvodnje industrije Unije, pomnožila stopnja dampinga, določena tožeči stranki. Tožeča stranka je v repliki opozorila, da namen podatkov s kitajskega trga, ki jih je predložila CCCMC, ni bil določitev cen, ki naj bi se uporabile za določitev normalne vrednosti na Tajvanu, ampak to, da se Komisiji posredujejo informacije o relativni razliki med stroški varjenih in brezšivnih cevi kot surovin, in to, da se dokaže, da je razlika, ki jo zatrjujejo proizvajalci Unije, pretirana. Tožeča stranka trdi, da so se podatki, ki jih je predložila CCCMC, nanašali na ceno surovin, uporabljenih za proizvodnjo pribora (fitingov), to je cevi, ki se kitajskim proizvajalcem pribora (fitingov) dobavljajo kot proizvodni material. Poudarja, da proizvajalci Unije in večina kitajskih proizvajalcev ne proizvedejo sami cevnega vodila za proizvodnjo pribora (fitingov) ter morajo tako to surovino kupiti kot proizvodni material. Tako naj bi bili podatki, ki jih je predložila CCCMC, neposredno upoštevni za izračun stroškov proizvodnje proizvajalcev pribora (fitingov) na trgih Unije in Kitajske. Tožeča stranka ugotavlja, da je bilo v podatkih, ki jih je predložila CCCMC, navedeno, da strošek brezšivnih cevi znaša 1,3-kratnik stroška varjenih cevi, medtem ko je Komisija na koncu ugotovila, da je strošek brezšivnih cevi 2,12-krat do 2,97-krat višji od stroška varjenih cevi.

126 Spomniti je treba, da imajo institucije Unije – kot izhaja iz točke 112 zgoraj – široko diskrecijsko pravico glede določitve normalne vrednosti za države brez tržnega gospodarstva (sodba z dne 27. oktobra 2011, Dongguan Nanzha Leco Stationery/Svet, C-511/09 P, EU:C:2011:696, točka 33).

127 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da je dokazno breme glede očitne napake naloženo tožeči stranki, ki mora predlagati prepričljive dokaze v podporo svoji trditvi (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 1991, Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, točka 17; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbi z dne 9. septembra 2010, Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljena, EU:T:2010:379, točka 57, ter z dne 17. januarja 2017, Cofely Solelec in drugi/Parlament, T-419/15, neobjavljena, EU:T:2017:8, točka 96).

128 V obravnavani zadevi je tako treba preveriti, ali je tožeča stranka predlagala dokaze, s katerimi je mogoče dokazati, da je Komisija pri izračunu normalne vrednosti storila očitno napako pri presoji.

129 Prvič, tožeča stranka izpodbija trditev Komisije iz točk 118 in 123 obrazložitve izpodbijane uredbe, da podatki, ki jih je predložila CCCMC, niso bili preverjeni. Tožeča stranka poudarja, da so bili ti podatki, ki jih sestavljajo tabele s cenami, ki jih uporabljajo kitajska podjetja za različne varjene in brezšivne cevi, pridobljeni iz uradnih cenikov v proizvodnji, katerih verodostojnost je bilo mogoče preveriti. Tožeča stranka meni, da se je Komisija odločila, da teh podatkov ne bo preverila, zaradi česar jih ne more zavrniti s sklicevanjem na dejstvo, da niso bili preverjeni. Tožeča stranka dodaja, da je CCCMC predložila dokaze v svojih komentarjih k dokončnemu razkritju, v katere so bili vključeni preverjeni računi tožeče stranke in nekega drugega sodelujočega proizvajalca.

130 Tožeča stranka v zvezi z drugim razlogom za zavrnitev podatkov, ki jih je predložila CCCMC, navedenim v točki 118 obrazložitve izpodbijane uredbe, in sicer dejstvom, da so podatki izvirali iz države brez tržnega gospodarstva, ocenjuje, da ta ugotovitev ne more upravičiti sistematične zavrnitve. Tožeča stranka navaja, da je pritožbeni organ STO v poročilu o sporu „Evropske skupnosti – Dokončni protidampinški ukrepi za nekatere pritrdilne elemente iz železa ali jekla iz Kitajske“, sprejetem 15. julija 2011 (WT/DS 397/AB/R, točka 289), menil, da Komisija ne more zavrniti dokazov, predloženih zaradi prilagoditve normalne vrednosti, zgolj s sklicevanjem na to, da Kitajska nima položaja države s tržnim gospodarstvom. Tožeča stranka dodaja, da čeprav se je poročilo pritožbenega organa STO o sporu „Evropske skupnosti – Dokončni protidampinški ukrepi za nekatere pritrdilne elemente iz železa ali jekla iz Kitajske“, sprejeto 15. julija 2011 (WT/DS 397/AB/R, točka 289), nanašalo na pošteno primerjavo normalne vrednosti in izvozne cene v smislu člena 2(10) Uredbe št. 1225/2009 (nadomeščen s členom 2(10) Uredbe 2016/1036)], ne pa na prilagoditev normalne vrednosti, se ugotovitve iz tega poročila lahko uporabijo v obravnavani zadevi, ker je edini razlog, zaradi katerega Komisija ni upoštevala podatkov, ki jih je predložila CCCMC, to, da izhajajo iz države brez tržnega gospodarstva. Tožeča stranki tudi trdi, da je v sodbi, v kateri je bila izdana sodba z dne 1. junija 2017, Changmao Biochemical Engineering/Svet (T-442/12, EU:T:2017:372), Komisija uporabila kitajske cene za izračun normalne vrednosti enega od zadevnih izdelkov, ki se – tako kot v obravnavani zadevi – ni proizvajal v primerljivi državi.

131 Drugič, tožeča stranka v zvezi s točko 124 obrazložitve izpodbijane uredbe Komisiji očita, da je zavrnila podatke, ki jih je predložila CCCMC, ker so se ti podatki nanašali na cene, in ne na stroške proizvodnje. Tožeča stranka meni, da Komisija ni pojasnila razlike med nabavnim stroškom proizvajalca in prodajno ceno dobavitelja.

132 Tretjič, tožeča stranka navaja, da je Komisija v točki 117(c) obrazložitve izpodbijane uredbe tudi sama uporabila kitajske podatke za prilagoditev normalne vrednosti glede razlik v obliki na podlagi opaženih razlik v cenah v prodajnih poslih kitajskih izvoznikov. Trdi, da če so podatki o prodajni ceni v državi brez tržnega gospodarstva zanesljivi za prilagoditev normalne vrednosti v zvezi z različnimi oblikami pribora (fitingov), bi morali biti dovolj zanesljivi za izračun razlik v zvezi s surovinami in vrstami jekla iz točke117(a) in (b) obrazložitve izpodbijane uredbe.

133 Četrtič, tožeča stranka Komisiji očita, da je v točki 124 revidiranega dokončnega razkritja ugotovila, da kitajski proizvajalci niso predložili nobenega podatka o stroških proizvodnje. Tožeča stranka meni, da rok 22 dni, določen za predložitev pripomb na dokončno razkritje, ni zadostoval za predložitev dodatnih podatkov k podatkom, ki jih je pred tem predložila CCCMC, ker je šele na datum tega razkritja ugotovila, da je Komisija predložene podatke zavrnila.

134 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Komisija – kot je bilo ugotovljeno v okviru analize petega tožbenega razloga tožeče stranke– v obravnavani zadevi upravičeno uporabila metodo, ki se uporablja za države brez tržnega gospodarstva. V okviru te metode, glede katere ima Komisija široko diskrecijsko pravico, Komisija ni dolžna upoštevati podatkov držav brez tržnega gospodarstva, ampak mora normalno vrednost določiti na podlagi „cene ali računsko določene vrednosti v tretji državi s tržnim gospodarstvom ali cene, ki velja pri izvozu iz te tretje države v druge države, vključno z Unijo, ali, kjer to ni mogoče, na kateri koli drugi razumni osnovi, vključno s ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Uniji za podoben proizvod“.

135 Poleg tega je treba poudariti, da je Komisiji s členom 2(7) Uredbe št. 1225/2009 omogočena uporaba podatkov industrije Unije, saj določa, da se lahko Komisija opre na „ceno, ki se je dejansko plačevala ali se plačuje v Uniji za podoben proizvod“.

136 Dalje je treba ugotoviti, da je iz točke 118 obrazložitve izpodbijane uredbe razvidno, da dejstvo, da so bili podatki, ki jih je predložila CCCMC, iz države brez tržnega gospodarstva, ni pomenilo edinega razloga za zavrnitev teh podatkov. Ta zavrnitev je temeljila tudi na dejstvu, kot je opozorjeno v točki 124 obrazložitve izpodbijane uredbe, da so podatke, ki jih je predložila CCCMC, sestavljale prodajne cene cevi, ki jih ni mogoče šteti za primerne za izračun stroškov proizvodnje pribora (fitingov).

137 Nazadnje, spomniti je treba, da tožeča stranka ni vložila predloga z namenom, da dokaže, da deluje v tržnih pogojih na podlagi člena 2(7)(b) Uredbe št. 1225/2009.

138 Elementi, navedeni zgoraj, zadostujejo za ugotovitev, da Komisija ni storila očitne napake pri presoji s tem, da je zavrnila podatke s kitajskega trga, ki jih je predložila CCCMC, za prilagoditve stroškov proizvodnje, kot so pojasnjeni v točki 117(a) in (b) obrazložitve izpodbijane uredbe.

2) Nezadostna obrazložitev prilagoditve normalne vrednosti

139 Tožeča stranka se sklicuje na neobstoj obrazložitve v zvezi z izpodbijanimi prilagoditvami stroškov proizvodnje.

140 V zvezi s tem je treba spomniti, da kadar uredba, ki uvaja dokončne protidampinške ukrepe, spada v sistemski okvir vrste ukrepov, ni mogoče zahtevati, da se v njeni obrazložitvi navedejo vsi – včasih zelo številni in zapleteni – dejanski in pravni elementi, ki se obravnavajo, niti da se institucije opredelijo do vseh trditev zainteresiranih oseb. Nasprotno, zadostuje, da avtor akta navede dejstva in pravne ugotovitve, ki so bistveni za namen izpodbijane uredbe. Institucijam Unije ni treba posebej obrazložiti neupoštevanja različnih trditev zainteresiranih oseb. Dovolj je, da uredba vsebuje jasno utemeljitev glavnih elementov njihove analize, če se lahko s tako utemeljitvijo pojasnijo razlogi, zaradi katerih so bile zavrnjene upoštevne trditve strank med upravnim postopkom. Sicer pa je treba uredbo o uvedbi protidampinških dajatev po koncu preiskave obrazložiti samo glede vseh dejanskih in pravnih elementov, ki so upoštevni pri presoji iz uredbe. Obrazložitev takega akta ni namenjena pojasnjevanju razvoja stališča institucij med upravnim postopkom ter torej ni namenjena utemeljitvi razlik med rešitvijo iz končnega akta in začasnim stališčem iz dokumentov, ki so bili zainteresiranim strankam predloženi med tem postopkom zato, da bi lahko te predložile svoje pripombe. Z navedeno obveznostjo se torej tudi ne nalaga institucijam, naj pojasnijo, zakaj v določeni fazi upravnega postopka zagovarjano stališče morda ni bilo utemeljeno (sodba z dne 13. septembra 2010, Whirlpool Europe/Svet, T-314/06, EU:T:2010:390, točke od 114 do 116).

141 V obravnavani zadevi zadostuje ugotoviti, da iz točk od 118 do 129 obrazložitve izpodbijane uredbe izhaja, da je Komisija jasno in nedvoumno obrazložila zavrnitev podatkov, ki jih je predložila CCCMC.

142 Zato je treba ugotoviti, da Komisija ni kršila obveznosti obrazložitve v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti.

143 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

4. Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil pri določitvi obravnavanega obdobja

144 Najprej je treba poudariti, da je Komisija 10. novembra 2012 po pritožbi, ki jo je vložil Obrambni odbor industrije fitingov iz nerjavnega jekla za soležno varjenje Evropske unije, začela protidampinško preiskavo, ki je ločena od preiskave v obravnavani zadevi (v nadaljevanju: prejšnja preiskava). Ta preiskava se je začela z obvestilom o začetku protidampinškega postopka glede uvoza pribora (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanega ali nedokončanega, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL 2012, C 342, str. 2). Ta preiskava je bila po umiku pritožbe zaključena s Sklepom Komisije 2013/440/EU z dne 20. avgusta 2013 o ustavitvi protidampinškega postopka glede uvoza pribora (fitingov) za varjenje cevi iz nerjavnega jekla, dokončanega ali nedokončanega, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL 2013, L 223, str. 13).

145 Spomniti je treba, da je iz točke 43 obrazložitve izpodbijane uredbe razvidno, da je preiskava, ki je sporna v obravnavani zadevi, „zajela obdobje od 1. oktobra 2014 do 30. septembra 2015“. Iz točke 44 obrazložitve izpodbijane uredbe je razvidno, da „[je p]reučevanje gibanj, pomembnih za oceno škode, […] zajelo obdobje od 1. januarja 2012 do konca obdobja preiskave“.

146 Tožeča stranka v tretjem tožbenem razlogu navaja, da bi morala Komisija preučiti gibanja, upoštevna za oceno škode, v obdobju, ki se je začelo leta 2010, in ne leta 2012.

147 Prvič, tožeča stranka priznava, da Komisija v skladu z običajno prakso na področju protidampinških preiskav preuči obdobje štirih let. Vendar poudarja, da je CCCMC med preiskavo v obravnavani zadevi poskušala prepričati Komisijo, naj razmisli o podaljšanju preverjanega obdobja, tako da bi to zajemalo obdobje prejšnje preiskave. V zvezi s tem trdi, da široka diskrecijska pravica Komisije na področju protidampinških dajatev vsebuje tudi možnost, da odstopi od običajne prakse, kadar je to upravičeno z okoliščinami preiskave, ki poteka. Meni, da je bilo z okoliščinami zadevne preiskave upravičeno, da Komisija odstopi od običajne prakse, ker je Komisija že opravila znaten del prejšnje preiskave, ki je v veliki meri vključevala istega pritožnika, isti zadevni izdelek, iste proizvajalce izvoznike in iste uvoznike, ter je nedvomno že imela na voljo vse podatke Eurostata, ki so bili zbrani in analizirani med prejšnjo preiskavo. Tožeča stranka trdi, da čeprav je bila prejšnja preiskava s Sklepom 2013/440 zaključena po umiku pritožbe, je bil pravi razlog, zaradi katerega je Komisija zaključila navedeno preiskavo, ta, da ni bilo dovolj dokazov za obstoj škode za industrijo Unije. Tožeča stranka sklepa, da zavrnitev prošnje CCCMC za razširitev obravnavanega obdobja pomeni „zlorabo široke diskrecijske pravice“ Komisije ter Splošnemu sodišču predlaga, naj ugotovi, da so ugotovitve Komisije o obravnavanem obdobju in posledično njena dokončna določitev škode nezadostno obrazložene in nezakonite.

148 Drugič, tožeča stranka trdi, da je CCCMC med zadevno preiskavo predložila podatke, ki so vsebovali dokaze (temelječe na posodobljenih podatkih Eurostata) v zvezi z določanjem cen in obsegom trgovine iz dveh držav, ki ju je zajela preiskava v obravnavani zadevi, nanašali pa so se na obdobje, ki se je začelo leta 2010. Ti podatki naj bi dokazovali globalno stabilnost gibanja cen in obsega uvoza v obdobju, ki se je začelo leta 2010. Trdi, da so bili ti elementi predloženi, da bi se dokazalo, da pri cenah in obsegu uvoza ni prišlo do znatnega upada glede na obdobje, ki je bilo zajeto s prejšnjo preiskavo. Kljub temu priznava, da so se cene uvoza – če se preučuje gibanje trgovine zgolj od leta 2012 – očitno znižale. Če pa se ocenjuje daljše obdobje, tožeča stranka navaja, da so cene uvoza v vsem tem obdobju ostale očitno zelo stabilne, ta stabilnost pa bi morala biti po njenem mnenju odločilna pri oceni dejanske škode in vzročne zveze.

a) Dopustnost tožbenega razloga

149 Komisija trdi, da je tretji tožbeni razlog tožeče stranke na podlagi člena 76(d) Poslovnika nedopusten. Tožeča stranka naj v besedilu tožbe ne bi pregledno in razumljivo predstavila bistvenih dejanskih in pravnih elementov, na katerih temelji tožba, da omogoči toženi stranki, da se brani, Splošnemu sodišču pa, da o tožbi po potrebi odloči brez drugih dodatnih podatkov. Komisija opozarja, da mora biti v tožbi navedeno, na kaj se nanaša tožbeni razlog, na katerem tožba temelji, in da zgolj abstraktna navedba ne izpolnjuje zahtev iz Poslovnika (sodba z dne 11. septembra 2014, Gold East Paper in Gold Huasheng Paper/Svet, T-443/11, EU:T:2014:774, točka 66). Opozarja, da je treba, kadar je tožbeni razlog ali njegov del nerazumljiv, tega razglasiti za nedopustnega (sodba z dne 11. septembra 2014, Gold East Paper in Gold Huasheng Paper/Svet, T-443/11, EU:T:2014:774, točka 135). Komisija trdi, da tožeča stranka ni pojasnila, v čem naj bi bila očitna napaka pri presoji ali zloraba pooblastil, navedena v naslovu tretjega tožbenega razloga. Poudarja, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza v podporo trditvam iz tretjega tožbenega razloga, razen kar zadeva njeno trditev, da so cene uvoza od leta 2010 očitno zelo stabilne, pri čemer napotuje na prilogo.

150 Podredno Komisija trdi, da so trditve tožeče stranke iz točke 80 tožbe, ki se nanašajo na stabilnost cen izvoza od leta 2010, na podlagi člena 76(d) Poslovnika nedopustne. Komisija poudarja, da tožeča stranka v podporo svoji trditvi, da so cene uvoza od leta 2010 zelo stabilne, na splošno napotuje na prilogo, in sicer 28-stranski dokument, da pa nikakor ne pojasni, kje so argumenti, ki podpirajo njeno trditev. V zvezi s tem opozarja na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero Splošno sodišče v prilogah ni dolžno iskati in prepoznavati razlogov, ki bi jih lahko štelo za temelj tožbe (sodbi z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točki 97 in 100, ter z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točka 41). Podobne zahteve veljajo, če se argument navaja v podporo tožbenemu razlogu, ki se zatrjuje pred Splošnim sodiščem (sodba z dne 13. junija 2013, Versalis/Komisija, EU:C:2013:386, točka 115). Navaja, da splošno sklicevanje na druge dokumente, tudi če so priloženi k tožbi, ne more nadomestiti manjkajočih bistvenih elementov pravne utemeljitve, ki morajo biti zajeti v tožbi (glej v tem smislu sodbe z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točke od 94 do 100; z dne 13. junija 2013, Versalis/Komisija, C-511/11 P, EU:C:2013:386, točka 115, ter z dne 11. septembra 2014, MasterCard in drugi/Komisija, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, točka 40).

151 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, prvič, da je tožeča stranka, kot izhaja iz točk 147 in 148 zgoraj, v tožbi dovolj jasno navedla trditve, na katere se opira njen tretji tožbeni razlog, tako da tega razloga zaradi tega ni mogoče razglasiti za nedopustnega.

152 Drugič, ugotoviti je treba, da se tožeča stranka v točki 80 tožbe dejansko na splošno sklicuje na prilogo, kar sicer potrjuje tudi v repliki. Okoliščina, da v fazi replike navaja posamične elemente iz navedene priloge, ki naj bi po njenem mnenju podprli njene trditve, ne more odpraviti kršitve zahtev iz člena 76 Poslovnika, do katere je prišlo ob vložitvi tožbe (glej sklep z dne 9. januarja 2015, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, T-482/12, neobjavljen, EU:T:2015:19, točka 39 in navedena sodna praksa). Tako je treba šteti splošno sklicevanje tožeče stranke na prilogo A.11 za nedopustno (glej v tem smislu tožbi z dne 22. junija 2017, Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, točka 12, in z dne 9. marca 2018, NORMOSANG, T-103/17, neobjavljena, EU:T:2018:126, točka 25).

b) Vsebinska presoja

153 Prvič, trditve tožeče stranke, da je bil – čeprav je bila prejšnja preiskava s Sklepom 2013/440 zaključena po umiku pritožbe, – pravi razlog, zaradi katerega je Komisija zaključila navedeno preiskavo ta, da ni bilo dovolj dokazov za obstoj škode za industrijo Unije, je treba zavrniti kot brezpredmetne. Poudariti je treba, da – kot je trdila Komisija – namreč Splošnemu sodišču v okviru te tožbe ni treba analizirati

argumentov, ki se nanašajo na prejšnjo preiskavo, saj so vprašanja glede določitve ali nedoločitve škode v okviru navedene preiskave neodvisna od zadevne preiskave v obravnavani zadevi in ne morejo privesti do razglasitve ničnosti izpodbijane uredbe.

154 Drugič, v zvezi z očitno napako, na katero se sklicuje tožeča stranka, je treba spomniti, da mora tožeča stranka predlagati prepričljive dokaze v podporo svoji trditvi (glej v tem smislu sodbo z dne 22. oktobra 1991, Nölle, C-16/90, EU:C:1991:402, točka 17; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbi z dne 9. septembra 2010, Carpent Languages/Komisija, T-582/08, neobjavljena, EU:T:2010:379, točka 57, ter z dne 17. januarja 2017, Cofely Solelec in drugi/Parlament, T-419/15, neobjavljena, EU:T:2017:8, točka 96).

155 Iz sodne prakse izhaja, da je treba preiskavo opraviti na podlagi kar najbolj aktualnih informacij, da bi bilo mogoče določiti protidampinške dajatve, ki so primerne za zaščito industrije Unije pred dampingom (sodbe z dne 3. oktobra 2000, Industrie des poudres sphériques/Svet, C-458/98 P, EU:C:2000:531, točka 92; z dne 28. januarja 2016, CM Eurologistik in GLS, C-283/14 in C-284/14, EU:C:2016:57, točka 66, ter z dne 25. januarja 2017, Rusal Armenal/Svet, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, točka 119).

156 Vendar v obravnavani zadevi tožeča stranka ni predlagala nobenega dokaza, ki bi upravičeval, da Komisija odstopi od običajne prakse, da ohrani obravnavano obdobje štirih let, in upošteva podatke o trgovini od leta 2010.

157 Zato je treba skleniti, da tožeča stranka ni dokazala, da je Komisija storila očitno napako pri presoji.

158 Tretjič, v zvezi z zlorabo pooblastil, na katero se sklicuje tožeča stranka, je treba spomniti, da zloraba pooblastil vpliva na akt le, če je na podlagi objektivnih, relevantnih in skladnih dokazov očitno, da je bil akt sprejet z izključnim oziroma vsaj določljivim namenom, da se dosežejo drugi cilji, kot so tisti, na katere se sklicuje, ali da se izogne postopku, ki ga Pogodba posebej določa za obravnavo okoliščin primera (glej sodbo z dne 14. oktobra 2009, Bank Melli Iran/Svet, T-390/08, EU:T:2009:401, točka 50 in navedena sodna praksa).

159 V obravnavani zadevi tožeča stranka ni predložila dokazov, s katerimi bi se lahko dokazalo, da je Komisija s sprejetjem izpodbijane uredbe sledila drugemu cilju, kot je sprejetje protidampinških ukrepov v okviru prava Unije. Zato je treba trditev o domnevni zlorabi pooblastil Komisije zavrniti.

160 Četrtič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da bi bilo treba ugotovitve Komisije glede obravnavanega obdobja opredeliti kot nezadostno obrazložene, je treba napotiti na sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 140.

161 V obravnavani zadevi zadostuje ugotoviti, da je Komisija v točki 46 obrazložitve izpodbijane uredbe pojasnila razloge za zavrnitev prošnje nekaterih strank med protidampinško preiskavo, naj razširi obravnavano obdobje.

162 Trditve tožeče stranke, da bi bilo treba ugotovitve opredeliti kot nezadostno obrazložene, je zato treba razglasiti za neutemeljene.

163 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba tretji tožbeni razlog zavrniti po temelju, ne da bi se bilo treba izreči o njegovi upoštevnosti, ki ji prav tako oporeka Komisija.

5. Četrti tožbeni razlog: kršitev načel dobrega upravljanja, preglednosti in pravice do obrambe

164 Tožeča stranka v četrtem tožbenem razlogu trdi, da Komisija ni upoštevala splošnih načel prava Unije, kot so načelo dobrega upravljanja, načelo preglednosti in pravice do obrambe. Tožeča stranka meni, da Komisija ni spoštovala njene pravice do obrambe, prvič, s tem, da je odklonila razkritje podatkov o industriji Unije, ki so bili na voljo v fazi začasnega razkritja; drugič, s tem, da je določila rok 22 dni za predložitev pripomb na dokončno razkritje; in tretjič, s tem, da je določila rok dveh delovnih dni in pol za predložitev pripomb na revidirano dokončno razkritje z dne 25. novembra 2016, ki je vsebovalo pomembne prvič objavljene informacije.

a) Kršitev načel dobrega upravljanja in preglednosti, na kateri se sklicuje tožeča stranka

165 Komisija trdi, da je treba trditve tožeče stranke, da Komisija ni upoštevala splošnih načel prava Unije, kot sta načelo dobrega upravljanja in načelo preglednosti, razglasiti za nedopustne, ker tožeča stranka v tožbi ni pojasnila, s čim naj bi bili kršeni ti načeli. Komisija poudarja, da iz člena 21, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da morajo tožbe vsebovati predmet spora in tožbene razloge tožeče stranke. Poudarja, da je Splošno sodišče razsodilo, da mora tožeča stranka za to, da je tožba dopustna, pregledno in razumljivo predstaviti bistvene dejanske in pravne elemente, na katerih temelji tožba, da omogoči toženi stranki, da se brani, Splošnemu sodišču pa, da o tožbi po potrebi odloči brez drugih dodatnih podatkov. Zato mora biti v tožbi pojasnjeno, iz česa sestoji tožbeni razlog, na katerem temelji tožba, in zgolj z njegovo abstraktno navedbo niso izpolnjene zahteve iz Poslovnika. Po mnenju Komisije je treba tožbeni razlog ali njegov del, kadar je nerazumljiv, zavrniti (glej v tem smislu sodbi z dne 11. septembra 2014, Gold East Paper in Gold Huasheng Paper/Svet, T-443/11, EU:T:2014:774, točki 66 in 135, ter z dne 24. septembra 2015, Italija in Španija/Komisija, T-124/13 in T-191/13, EU:T:2015:690, točka 33).

166 V skladu s členom 76(d) Poslovnika mora tožba vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov. Iz sodne prakse izhaja, da mora biti ta povzetek dovolj jasen in natančen, da toženi stranki omogoči pripravo obrambe in da lahko pristojno sodišče odloči o tožbi (glej v tem smislu sodbo z dne 5. marca 1991, Grifoni/ESAE, C-330/88, EU:C:1991:95, točka 18).

167 V obravnavani zadevi je treba opozoriti, da – kot je navedla Komisija – tožeča stranka ni ne predstavila ne pojasnila, s čim naj bi bili kršeni načeli dobrega upravljanja in preglednosti, na kateri se je sklicevala v naslovu četrtega tožbenega razloga, tako da je treba te trditve zavrniti kot nedopustne.

b) Kršitev pravice tožeče stranke do obrambe

168 V zvezi s kršitvijo pravice do obrambe, na katero se sklicuje tožeča stranka, je treba najprej poudariti, da se, kot je bilo ugotovljeno v točki 36 zgoraj, tožeča stranka pred Splošnim sodiščem ne more sklicevati na pravico CCCMC do obrambe.

169 Dalje je treba iz razlogov, navedenih v točkah od 37 do 41 zgoraj, zavrniti očitek glede prekratkega roka, določenega za predložitev pripomb na revidirano dokončno razkritje.

170 V zvezi z očitkom, da niso bili razkriti podatki o industriji Unije, ki so bili na voljo v fazi začasnega razkritja, je treba ugotoviti, prvič, da tožeča stranka ni dokazala, da je sama v pripombah na začasno razkritje zahtevala razkritje teh podatkov, pri čemer je sklicevanje na pripombe CCCMC neupoštevno iz razlogov, navedenih zgoraj v točki 169. Drugič, tožeča stranka ni dokazala, da bi bil lahko rezultat postopka drugačen, če bi poznala te podatke že v fazi začasnega razkritja, in ne šele v fazi dokončnega razkritja. Iz navedenih razlogov je torej treba ta očitek zavrniti.

171 Nazadnje, glede očitka o prekratkem roku, določenem za predložitev pripomb na dokončno razkritje, zadostuje opozoriti, da je rok 22 dni, ki ga je določila Komisija, precej daljši od minimalnega roka desetih dni, ki je v tem okviru določen s členom 20(5) Uredbe 2016/1036, s posebnimi okoliščinami, ki jih zatrjuje tožeča stranka, pa se ne more omajati zakonitost postopka v zvezi s tem. Zato je treba ta očitek zavrniti.

172 Na podlagi navedenega je treba tako četrti tožbeni razlog zavrniti v celoti.

173 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrniti.

IV. Stroški

174 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

175 Na podlagi člena 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške.

176 V obravnavani zadevi je Komisija predlagala, naj se stroški naložijo tožeči stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, je treba ugoditi predlogom Komisije in ji naložiti plačilo stroškov. Poleg tega Svet kot institucija intervenientka nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Družba Zhejiang Jndia Pipeline Industry Co. Ltd poleg svojih stroškov nosi stroške Evropske komisije.**

3. **Svet Evropske unije nosi svoje stroške.**

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 19. septembra 2019.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 2

II. Postopek in predlogi strank 3

III. Pravo 4

A. Vsebinska presoja 4

1. Prvi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji, pristranskost pri presoji dokaza, pretirano dokazno breme, naloženo tožeči stranki, kršitev pravice tožeče stranke do izjave in nezadostnost obrazložitve v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti pribora (fitingov), proizvedenih v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN 4

a) Predmet spora 4

b) Drugi očitek: kršitev pravice tožeče stranke do izjave pri ugotavljanju medsebojne zamenljivosti obeh vrst standardov 5

c) Prvi, tretji in četrti očitek: očitna napaka, pristranskost pri presoji dokaza in pretirano dokazno breme, naloženo tožeči stranki, v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti pribora (fitingov), proizvedenih v skladu s standardoma ASME/ANSI in EN/DIN 7

1) Dopustnost nekaterih prilog k repliki 7

2) Dopustnost trditev tožeče stranke v zvezi s točko 54 obrazložitve izpodbijane uredbe 8

3) Utemeljenost prvega, tretjega in četrtega očitka 8

d) Peti očitek: nezadostna obrazložitev v zvezi z ugotavljanjem medsebojne zamenljivosti standardov EN/DIN in ASME/ANSI 11

2. Peti tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji pri uporabi obravnave, rezervirane za države brez tržnega gospodarstva 12

a) Možnost sklicevanja pred Splošnim sodiščem na točko 15 dela I protokola o pristopu Kitajske k STO za nadzor nad zakonitostjo izpodbijane uredbe 13

b) Razlaga člena 2(7)(a) Uredbe št. 1225/2009 v skladu s pravom STO 16

3. Drugi tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in nezadostna obrazložitev v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti 17

a) Dopustnost nekaterih trditev tožeče stranke 17

b) Vsebinska presoja 18

1) Očitna napaka pri presoji v zvezi s prilagoditvijo normalne vrednosti 18

2) Nezadostna obrazložitev prilagoditve normalne vrednosti 20

4. Tretji tožbeni razlog: očitna napaka pri presoji in zloraba pooblastil pri določitvi obravnavanega obdobja 21

a) Dopustnost tožbenega razloga 22

b) Vsebinska presoja 22

5. Četrti tožbeni razlog: kršitev načel dobrega upravljanja, preglednosti in pravice do obrambe . 24

a) Kršitev načel dobrega upravljanja in preglednosti, na kateri se sklicuje tožeča stranka 24

b) Kršitev pravice tožeče stranke do obrambe 24

IV. Stroški 25